

De rode schoentjes

Heel lang geleden was er een erg arm meisje dat altijd op haar blote voetjes liep. Op de dag dat haar moeder stierf kreeg Karen, want zo heette zij, van vrouw Schoenmaker een paar rode schoentjes. De schoentjes waren gemaakt van lappen, maar het waren de mooiste schoenen die Karen ooit had gehad.

Terwijl Karen op haar rode schoentjes achter de kist van haar moeder aanliep, reed er een schitterend rijtuig langs. De oude, rijke dame in de koets zag Karen lopen en kreeg medelijden met haar. 'Kom maar bij mij wonen, lief meisje', zei zij. En dat gebeurde. Karen kwam in huis bij de oude dame en kreeg mooie nieuwe kleren. De rode schoentjes werden weggegooid, omdat de oude dame ze afschuwelijk vond. Karen vond dat jammer, maar was veel gelukkiger dan ze ooit geweest was.

Op een dag kwam de koningin met de kleine prinses naar de stad. Iedereen kwam naar de prinses kijken. Ook Karen wilde een glimp van het meisje opvangen. Toen ze de prinses zag staan, zag ze dat het meisje prachtige rode schoentjes aan had. Ze waren veel mooier dan de rode schoentjes die Karen zelf eerst had. 'Had ik zelf ook maar zulke schoentjes', dacht zij een beetje jaloers.

Een paar jaar later was Karen oud genoeg om aangenomen te worden in de kerk. Speciaal hiervoor kreeg zij nieuwe kleren. Ook mocht ze van de oude dame nieuwe schoenen laten

maken. Bij de schoenmaker zag Karen direct prachtige rode schoentjes staan, precies zoals de prinses jaren geleden gedragen had. Meteen wist Karen dat zij deze schoentjes wilde hebben. De oude dame zou dit nooit goed vinden, maar omdat zij niet meer goed kon zien, besloot Karen de schoentjes toch stiekem te kopen.

De volgende dag liep Karen door de kerk op haar nieuwe schoentjes. Niemand kon z'n ogen afhouden van de opvallende lakschoentjes. Dit waren toch geen schoenen om te dragen in de kerk?! Ondertussen kon Karen nergens anders aan denken. Hierdoor hoorde ze amper wat de dominee zei en miste ze de belangrijke dienst. Ze vergat zelfs om te bidden.

Toen Karen na de dienst met de oude dame uit de kerk kwam, stond daar een oude soldaat voor de deur. Deze keek naar de schoenen van Karen en zei: 'Dat zijn dansschoenen, geen schoenen voor een kerkdienst'. Toen gaf hij een tik tegen de zolen van de schoentjes. 'Blijf maar stevig zitten tijdens het dansen'. Direct kreeg Karen het onbedwingbare gevoel dat zij moest dansen. Ze deed voorzichtig één danspasje en kon opeens niet meer stoppen met dansen. Ze werd door omstanders in de koets van de dame gezet, maar zelfs daar stopte ze niet met dansen. Ze trapte zelfs de oude dame! Gelukkig kregen ze daarna de rode schoentjes van haar voeten en kwamen haar benen tot rust. Thuis gingen de schoentjes meteen de kast in, maar Karen kon de schoentjes niet vergeten.

Een tijdje later werd de oude dame erg ziek. Karen zorgde zo goed mogelijk voor haar, totdat ze op een dag hoorde dat er die avond een groot feest zou zijn. Karen trok haar rode schoentjes aan en liet de oude dame helemaal alleen. Maar zodra Karen één danspasje gemaakt had,

namen de schoentjes de controle weer over. Karen kon niet anders dan dansen. De schoentjes namen haar diep het donkere bos in.

Ondertussen was Karen bang en verdrietig. Ze probeerde de schoentjes uit te trekken, maar deze zaten helemaal vast aan haar voeten. Ze had spijt van haar beslissing om de oude dame alleen te laten en voelde zich heel erg schuldig. Karen danste dag en nacht, over velden en wegen en soms dwars door de stad. Nog nooit had ze zich zo alleen gevoeld.

Op een dag danste Karen langs het huis van de beul. 'Help me!', riep ze naar hem. En dat deed hij. Hakte de schoentjes van Karens voeten en maakte mooie nieuwe houten voeten voor haar. Ondertussen dansten de schoentjes verder, de horizon tegemoet. Karen ging snel terug naar de stad, waar zij een goed en rustig leven leidde. En nooit meer keek ze om naar mooie kleren.

